

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2021.gada 26.novembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese A.Karnīte,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc SIA „Julianus Inkasso Latvija” pieteikuma par Patērētāju tiesību aizsardzības centra 2021.gada 17.februāra lēmuma Nr.2-pk atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2021.gada 17.februārī Patērētāju tiesību aizsardzības centrs (turpmāk – centrs) pieņēma lēmumu Nr.2-pk (turpmāk – Lēmums) (*lietas 15. – 17.lapa*), ar kuru nolēma:

1) aizliegt pieteicējai SIA „Julianus Inkasso Latvija” īstenot negodīgu komercpraksi, kā arī turpmākajā komercpraksē nepieļaut līdzīga rakstura pārkāpumu izdarīšanu, proti, veicot parādsaistību ārpustiesas atgūšanas darbības, izmantot saziņā ar patērētājiem maldinošu, agresīvu un profesionālai rūpībai neatbilstošu komercpraksi, lai aicinātu vai veicinātu patērētājus veikt parāda atmaksu, tajā skaitā, nosūtīt patērētājiem e-pastus un īsziņas ar attiecīgo saturu, tādējādi radot iespaidu, ka parādu lietā ir pieņemts tiesas nolēmums, par kuru patērētājs nav bijis informēts un kurš attiecīgi ir nodots vai tiek plānots nodot piespiedu izpildei un pēc izpildraksta saņemšanas lēmums tiek sūtīts parādnieka darbavietai un kredītiestādei kontu bloķēšanai;

2) uzlikt soda naudu 10 000 euro apmērā.

Lēmums pamatots ar turpmākajiem argumentiem.

[1.1] Pietieicējas rīcība, veicot parāda ārpustiesas atgūšanas darbības, tajā skaitā, nosūtot patērētājiem e-pastus un īsziņas parādu atgūšanas procesa ietvaros un aicinot izpildīt parādsaistības, ir uzskatāma par komercpraksi Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 1.panta pirmās daļas 2.punkta izpratnē, bet pieteicēja saskaņā ar minētā likuma 1.panta pirmās daļas 1.punktu ir atzīstama par attiecīgās komercprakses īstenotāju. Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 10.panta pirmās daļas 4.punktā noteikts, ka saskarsmē ar parādnieku ir aizliegts sniegt nepatiesu vai maldinošu informāciju par parāda nesamaksāšanas sekām.

[1.2] Izvērtējot centra rīcībā esošo informāciju un pieteicējas paskaidrojumā norādīto, centrs konstatē, ka pieteicēja, nosūtot patērētājiem e-pastus ar attiecīgās tēmas nosaukumu un tekstu, kā arī īsziņas ar attiecīgo tekstu, liek domāt, ka ir pieņemts kāds tiesas nolēmums, par kuru patērētājs nav bijis informēts un kurš attiecīgi ir nodots vai tiek plānots to nodot piespiedu izpildei. Vidusmēra patērētājs ar vārdu „izpildraksts” saprot – izpildu dokumentu, kas tiek nodots zvērinātam tiesu izpildītājam parāda piedziņai. Tāpat arī vārds „sēde” patērētājam liek domāt par „tiesas sēdi” un par to, ka pieteicēja ir iesniegusi prasības pieteikumu tiesā parāda piedziņai tiesas ceļā.

[1.3] Tāpat centrs konstatē, ka e-pastā un īsziņās norādītā informācija faktiski ir maldinoša un nepatiesa, jo pieteicējai kā juridiskai personai, kura darbojas parādu ārpustiesas atgūšanā, normatīvie akti nenoteic tiesības izsniegt kāda satura izpildrakstus un vēl jo vairāk, pieņemt kādus lēmumus par patērētāja ienākumu bloķēšanu bankas kontos. Centra ieskatā, pieteicēja, nosūtot šāda satura paziņojumus, maldina un cenšas nesamērīgi, agresīvā veidā ietekmēt patērētājus ar mērķi panākt parādu atmaksu. Šādu konstatējumu pastiprina arī fakts, ka pieteicēja, atsevišķā gadījumā, paskaidrojot patērētājam sūftos paziņojumus, ir norādījusi, ka noliktā sēde ir tikai pašas pieteicējas, kura vadība lemj par lietām, kurās varētu iesniegt prasības pieteikumu tiesā.

[1.4] Izvērtējot pieteicējas rīcību, nosūtot e-pastus un īsziņas ar attiecīgo tekstu, secināms, ka pieteicēja ir īstenojusi maldinošu, agresīvu un profesionālai rūpības neatbilstošu komercpraksi komunikācijā ar patērētājiem ar nolūku būtiski ietekmēt vidusmēra patērētāja izvēles vai rīcības brīvību attiecībā uz precī vai pakalpojumu, kā rezultātā patērētājs pieņem vai var pieņemt lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis un šāda komunikācija rada negatīvu iespaidu par visu parādu ārpustiesas atgūšanas pakalpojumu sniedzēju nozari un tās tēlu sabiedrībā. Tādējādi pieteicēja ir pārkāpusi Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 4.panta pirmajā daļā noteikto negodīgas komercprakses īstenošanas aizliegumu.

[1.5] Atbilstoši Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.²panta otrajā daļā noteiktajam uzraudzības iestāde, pieņemot lēmumu par soda naudas uzlikšanu un tās apmēru, ņem vērā tajā noteiktos apstākļus un nosacījumu esību. Vērtējot pārkāpuma raksturu un ilgumu, centrs ņem vērā, ka pieteicēja savas saimnieciskās darbības ietvaros ir izmantojusi agresīvas saskarsmes formas, kas maldina patērētājus par parāda lietas statusu, proti, vai parāda atgūšana notiek ārpustiesas vai tiesas ceļā, ko apstiprina arī pašas pieteicējas

paskaidrojumā minētais, ka parādnieki tika vairakkārt aicināti sazināties ar pieteicēju un sākt risināt parādu lietas pirmstiesas ceļā, taču pieteicēja savā praksē, īpaši pēdējā laikā, ir saskārusies ar parādnieku nereaģēšanu uz aicinājumiem sadarboties. Centra ieskatā, šāda pieteicējas rīcība, nosūtot attiecīgā satura paziņojumus, ir vērtējama kā nesamērīga ietekme uz patērētāju ar mērķi panākt parāda atmaksu. Centrs informē, ka pieteicēja ir vērtējama kā profesionālis savā jomā un tā pārzina attiecīgās jomas prasības, kā arī ētiskas un godīgas prakses principus, savukārt šādas prakses īstenošana rada negatīvu iespaidu par visu parādu ārpustiesas atgūšanas pakalpojumu sniedzēju nozari un tās tēlu sabiedrībā.

[1.6] Ņemot vērā, ka konkrētā pieteicējas īstenošana komercprakse ir atzīstama par negodīgu komercpraksi, kā arī, ņemot vērā komercprakses raksturu un būtību, centra ieskatā, pieteicējai par izdarīto pārkāpumu saskaņā ar Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta astotās daļas 2.punktu ir lietderīgi uzlikt tiesisko pienākumu nekavējoties izbeigt negodīgu komercpraksi, kā arī, lai līdzīgu negodīgu komercpraksi pieteicēja neturpinātu veikt arī nākotnē, saskaņā ar Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta astotās daļas 3.punktu ir lietderīgi un pamatoti aizliegt negodīgu komercpraksi, ja tā vēl nav uzsākta, bet ir paredzama.

[1.7] Tāpat, centra ieskatā, saskaņā ar Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta astotās daļas 5.punktu pieteicējai ir piemērojama soda nauda 15.²pantā noteiktajā kārtībā. Soda naudas piemērošana pildīs sodošo funkciju saistībā ar pieteicējas līdzšinējo neatbilstošo rīcību, kā arī motivēs pieteicēju savā turpmākajā komercpraksē nepieļaut līdzīga rakstura pārkāpumu izdarīšanu. Ņemot vērā pieteicējas sniegto paskaidrojumu uz centra pieprasīto informāciju par pārkāpumu, to, ka ir skarts liels patērētāju skaits, pieteicēja nav sniegusi informāciju, vai tā ir pārtraukusi šādas prakses īstenošanu, vērtējot pieteicējas izdarītā pārkāpuma apjomu, raksturu, ilgumu, ietekmi uz patērētāju tiesiskajām interesēm, pieteicējas lomu pārkāpumā, šajā lēmumā analizētos pārkāpuma izdarīšanas apstākļus, centrs secina, ka pieteicējas nodarītais pārkāpums ir vērtējams kā smags patērētāju kolektīvo interešu pārkāpums, un pieteicējai, atbilstoši tās 2019.gada apgrozījumam, ir uzliedzama soda nauda 10 000 *euro* apmērā.

[2] 2021.gada 11.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums, kurā tā lūdz atcelt Lēmumu, jo uzskata to par prettiesisku un nepamatotu (*lietas 3. – 7.lapa*).

[2.1] Pieteicēja uzskata, ka centrs, konstatējot negodīgu komercpraksi un piemērojot soda naudu, ir nepareizi piemērojis tiesību aktus, tajā skaitā Negodīgas komercprakses aizlieguma likumu, kas savukārt novedis pie Administratīvā procesa likuma pārkāpuma, prettiesiskas situācijas izveidošanās un secinājumu izdarīšanas Lēmumā.

[2.2] Centrs nav ņēmis vērā pieteicējas saimnieciskās darbības specifiku un to, ka pieteicēja neatrodas varas pozīcijā pār patērētāju, bet īsteno savus pienākumus kā kreditors vai tā vārdā, sniedzot iespēju patērētājam pieņemt izsvērtu, informācijā balstītu lēmumu.

[2.3] Paziņojuma saturu nevar vērtēt atrauti no visu pārējo darbību kopuma un informācijas, kas līdz tam brīdim ir tikusi sniegta parādniekam. Pieteicējas ieskatā, ja

parādnieks ar šo informāciju ir iepazinies, tam nebūtu jārodas nekādām šaubām par lietas statusu, kas tiek norādīts paziņojuma tekstā.

[2.4] Centrs nav konstatējis nepieciešamās negodīgas komercprakses pazīmes un nav pilnvērtīgi veicis nepieciešamo negodīgas komercprakses testu, proti, nav veicis cēloņu – seku analīzi, subsumējot Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma normas ar lietas faktiskajiem apstākļiem, tādējādi secināms, ka centrs nav konstatējis negodīgu komercpraksi Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma noteiktajā kārtībā.

[2.5] Tāpat centrs faktiski nav analizējis tieši pieteicējas faktiski veiktās saimnieciskās darbības niansas un potenciālo kreditora atbildību, bet ir konstatējis, ka pieteicējas saimnieciskā darbība atbilstoši Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 1.panta pirmās daļas 2.punkta izpratnē ir uzskatāma par darbību vai bezdarbību, kas tieši saistīta ar tirdzniecības veicināšanu, preces pārdošanu vai pakalpojuma sniegšanu, neizdarot padziļinātākus secinājumus.

[2.6] Pieteicējas ieskatā, centram bija jāpierāda veiktās saimnieciskās darbības sasaiste ar Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 1.pantā izvirzīto definīciju, analizējot arī to, ka faktiski lielākajā daļā gadījumu pieteicēja veic tikai konkrētu pienākumu izpildes funkciju līgumā, kas noslēgts starp kreditoru un patērētāju. Šobrīd aktuālā Eiropas Savienības tiesu prakse par pēcpārdošanas komercpraksi ir atzinusi tikai tādu saimnieciskās darbības modeli, kura ietvaros starp pieteicēju un kreditoru tiek noslēgts prasījuma tiesību cesijas līgums.

[2.7] Pieteicēja uzskata, ka Lēmumā nav vērtēta pieteicējas saimnieciskā darbība un pieteicējas veikto parāda piedziņas darbību raksturs un samērīgums kopsakarā ar nozares un saimnieciskās darbības specifiku. Tas savukārt ir pretēji tiesu praksē nostiprinātajām atziņām, ka ikviena strīda par negodīgu komercpraksi gadījumā jēdziena „*negodīga komercprakse*” saturs ir piepildāms ar konkrēto situāciju raksturojošajiem individuālajiem apstākļiem.

[2.8] Tāpat pieteicēja norāda, ka saziņa ar patērētājiem nevar tikt atzīta par agresīvu, jo pieteicēja, bieži sūtot atgādinājumus e-pastos un īsziņās, rīkojas vienīgi patērētāju interesēs, lai viņi ātrāk nokārtotu savas esošās parādsaistības, nevis lai tās tiktu nodotas tālāk tiesu izpildītājiem un nonāktu izskatīšanā tiesas procesā.

[2.9] Pieteicēja uzskata, ka Lēmums ir atceļams, kā arī pieteicējai piemērotā piespiedu nauda būtu atceļama vai vismaz samazināms tās apmērs. Vienlaikus pieteicēja norāda, ka tā ir mainījusi savu praksi, grozījusi patērētājiem nosūtāmo paziņojumu saturu un maksimāli pielāgojusi to centra norādēm.

[3] 2021.gada 12.aprīlī tiesā saņemts centra paskaidrojums par pieteikumu (*lietas 36. – 38.lapa*), kurā centrs pieteikumu noraida pilnībā.

[3.1] Centrs norāda, ka tas Lēmumā ir sniedzis pamatojumu par konkrētās lietas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, un ir sniedzis apsvērumus Lēmumam par tiesiskā pienākuma uzlikšanu un soda naudas piemērošanu.

[3.2] Tā kā atbilstoši Parādu ārpustiesas atgūšanas likumā noteiktajam centra kompetencē ir parādu ārpustiesas atgūšanas pakalpojuma sniedzēju uzraudzība un licencēšana, tad, vērtējot parādu ārpustiesas atgūšanas pakalpojumu sniedzēju, tajā skaitā arī

pieteicējas, komercprakses atbilstību normatīvo aktu prasībām, centrs vienmēr ņem vērā konkrētās saimnieciskās darbības specifiku. Kārtību, kādā tiek veikta ārpusstiesas parāda atgūšana no fiziskām personām (patērētājiem) reglamentē Parādu ārpusstiesas atgūšanas likums, kā arī nosaka parāda atgūšanas pakalpojumu sniedzēja tiesības un pienākumus parāda atgūšanas jomā, lai nodrošinātu taisnīgu, samērīgu un saprātīgu parāda atgūšanu, lai veicinātu parādu labprātīgu atmaksu, kā arī, lai sekmētu iespēju trešajām personām novērtēt fiziskas personas uzņemto maksājumu saistību izpildi.

[3.3] Centrs, vērtējot pieteicējas veikto komunikāciju ar patērētājiem, ir ņēmis vērā gan attiecīgās nozares specifiku, gan arī to, kā patērētājs uztver šāda satura paziņojumus. Nepārprotami no patērētāja un pieteicējas starpā notikušās e-pasta sarakstes ir konstatējams, ka patērētājs šāda teksta paziņojumus uztver kā informāciju, ka notiks tiesas sēde vai ir pieņemts kāds tiesas nolēmums, par kuru patērētājs nav bijis informēts un kurš attiecīgi ir nodots vai tiek plānots to nodot piespiedu izpildei.

[3.4] Centrs paskaidro, ka kritiski ir vērtējams pieteicējas arguments, ka paziņojuma saturu nevar vērtēt atrauti no visu pārējo darbību kopuma un informācijas, kas līdz tam brīdim ir tikusi sniegta parādniekam. Centrs kā nozares uzraugošā iestāde vērtē jebkura veida saskarsmes formu starp patērētāju un parādu ārpusstiesas atgūšanas pakalpojuma sniedzēju un šīs saskarsmes atbilstību Parādu ārpusstiesas atgūšanas likuma 10.panta un Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma noteiktajām prasībām. Centrs uzsver, ka pieteicējai kā profesionālim ir jādarbojas, ievērojot ētikas kritērijus un nodrošinot nozares labajai praksei atbilstošu uz sadarbību vērstu saskarsmes formu pielietošanu sadarbībā ar finanšu grūtībās nonākušajiem patērētājiem.

[3.5] Attiecībā par pieteicējas īstenotās komercprakses ietekmi uz patērētāja ekonomisko rīcību, centrs paskaidro, ka saskaņā ar Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 7.panta pirmo daļu par patērētāja rīcību būtiski negatīvi ietekmējošu uzskata tādu komercpraksi, kura būtiski mazina patērētāja iespēju pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu un kuras rezultātā patērētājs var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis. Savukārt Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 7.panta otrās daļas 3.punkts noteic, ka par patērētāja pieņemtu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu jebkurā gadījumā uzskatāms patērētāja lēmums samaksāt preces vai pakalpojuma cenu pa daļām vai kopumā.

[4] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 112.¹panta pirmajai daļai, administratīvās lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā bez tiesas sēdes, ja likumā nav noteikts citādi.

Savukārt atbilstoši Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 10.panta pirmajai daļai administratīvo lietu tiesa var izskatīt rakstveida procesā, ja iespējams nodrošināt lietas dalībnieku procesuālo tiesību ievērošanu un tiesa nav atzinusi par nepieciešamu lietu iztiesāt tiesas sēdē.

Tā kā tiesa, sagatavojot lietu iztiesāšanai un pārbaudot lietas materiālus, nekonstatēja tādu apstākļu esību, kas būtu par šķērslī lietas izskatīšanai rakstveidā, kā arī puses uz to nav tiesai norādījušas, tieši pretēji – pieteicēja pieteikumā izteikusi piekrišanu lietas skatīšanai

rakstveidā, ievērojot lietas dalībnieku procesuālās intereses, lieta tiek skatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējot administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus un lietas materiālos esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarībā, atzīst, ka pieteikums ir noraidāms turpmāko apsvērumu dēļ.

[6] Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 2.panta 1.un 2.punkts noteic, ka šī likuma mērķis ir reglamentēt kreditora un parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzēja tiesības un pienākumus parāda atgūšanas jomā, parāda atgūšanas procesā nodrošināt taisnīgumu, samērīgumu un saprātīgumu. Savukārt atbilstoši minētā likuma 3.panta pirmajai daļai šis likums cita starpā reglamentē parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzēja darbību un nosaka tam prasības attiecībā uz parāda atgūšanu.

Saskaņā ar Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 4.panta pirmo daļu šā likuma ievērošanu atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajai kompetencei attiecībā uz patērētāju tiesību aizsardzību uzrauga centrs. Savukārt minētā panta trešā daļa noteic, ja centrs konstatē, ka šā likuma neievērošana radījusi vai var radīt kaitējumu patērētāju grupas interesēm (patērētāju kolektīvajām interesēm), tas ir tiesīgs pieņemt lēmumu, ar kuru kreditoram vai parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējam uzdod izbeigt šā likuma pārkāpumu vai novērst pieļauto pārkāpumu un noteikt tam nepieciešamo darbību izpildes termiņu. Kārtību, kādā centrs pieņem lēmumus, un šo lēmumu pārsūdzēšanas kārtību nosaka Patērētāju tiesību aizsardzības likums un Negodīgas komercprakses aizlieguma likums.

Tādējādi secināms, ka Parādu ārpustiesas atgūšanas likums cita starpā regulē parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzēja tiesības un pienākumus veicot parāda atgūšanu, nodrošinot tā īstenošanas procesā taisnīgumu, samērīgumu un saprātīgumu. Vienlaicīgi minētais likums noteic, ka konkrētā likuma ievērošanas uzraudzību patērētāju interešu aizsardzības jomā uzrauga centrs. Savukārt centra kompetenci lēmumu pieņemšanā, kad tiek konstatēts Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma prasību pārkāpums, noteic Patērētāju tiesību aizsardzības likums un Negodīgas komercprakses aizlieguma likums. Secīgi subjekti, uz kuriem ir attiecināms Parādu ārpustiesas atgūšanas likums un attiecībā uz kuriem centrs minētā likuma uzraudzības īstenošanas rezultātā ir pieņēmis lēmumu, ir arī Patērētāju tiesību aizsardzības likuma un Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma subjekti.

Pieteicēja pieteikumā norādījusi, ka attiecības starp pieteicēju un parādniekiem rodas divos veidos – 1) kad pieteicēja kreditora interesēs veic parāda piedziņu un 2) kad pieteicēja cesijas rezultātā pārņem kreditora prasījuma tiesības pret parādnieku.

Tiesa norāda, ka minētajam apstāklim nav izšķirošas nozīmes jo saskaņā ar Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 3.panta septīto daļu ja cesionārs prasījuma tiesības uz cesijas pamata ieguvis savas saimnieciskās vai profesionālās darbības ietvaros, uz cesionāru

attiecināmas šajā likumā paredzētās parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzēja tiesības un pienākumi.

Tādējādi arī uz cesionāra, ja tā saimnieciskā vai profesionālā darbība saistīta ar parādu atgūšanu, darbības atbilstība Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma prasībām ir pakļauta centra uzraudzībai saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likumu un Negodīgas komercprakses aizlieguma likumu.

[7] Saskaņā ar Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 1.panta 3.punktu parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējs ir persona, kura savas komercdarbības vai profesionālās darbības ietvaros atgūst parādu kreditora vārdā vai uzdevumā.

Kā izriet no lietas materiāliem, tostarp, pieteikuma, pieteicēja veic ārpustiesas parādu atgūšanu. Minētā īstenošanai pieteicēja ir izstrādājusi iekšējos noteikumus, kas regulē kārtību pirmstiesas parāda piedziņai. Atbilstoši pieteicējas 2016.gada 15.marta Noteikumu par parāda atgūšanas pakalpojuma sniegšanas iekšējo kārtību pirmstiesas parādu piedziņai (turpmāk – Iekšējie noteikumi) 2.3., 2.6.un 2.7.apakšpunktam pieteicēja klientiem sniedz parādu piedziņas pakalpojumu, darbojas kā starpnieks starp kreditoru un parādnieku, kur parādnieks arī ir uzskatāms par pieteicējas klientu, kuram ir tiesības uz kvalitatīvu un godīgi apkalpošanu (*lietas 19.lapa*).

Tādējādi secināms, ka pieteicēja sniedz parāda atgūšanas pakalpojumus. Turklāt pati pieteicēja Iekšējos noteikumos noteikusi, ka tās klienti ir gan kreditori, gan to parādnieki. Secīgi pieteicēja ir Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma subjekts.

Vienlaicīgi no pieteikuma izriet pieteicējas iebildumi par to, ka centrs ir atzinis pieteicējas atbilstību Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 1.panta pirmās daļas 1.punktam. Tādējādi faktiski pieteicēja iebilst, ka attiecībā uz viņu tiek attiecināts minētais likums un no tā izrietošās prasības.

Tiesa minēto pieteicējas viedokli noraida kā nepamatotu.

Pirmkārt, kā jau tiesa iepriekš secināja, Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma ievērošanas uzraudzība attiecībā uz patērētāju kolektīvajām interesēm piekrīt centram, kas, īstenojot uzraudzību, lēmumus pieņem saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likumu un Negodīgas komercprakses aizlieguma likumu. Tādējādi pieteicēja kā Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma subjekts ir atzīstama arī par Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma subjektu.

Otrkārt, kaut arī pirmšķietami var piekrist pieteicējai, ka primāri pieteicēja sniedz pakalpojumu kreditoram, palīdzot tam atgūt no parādnieka parādu par piegādāto preci vai pakalpojumu, pieteicēja, iesaistoties parāda atgūšanā no parādnieka, pamatojoties uz kreditora piešķirto pilnvarojumu, faktiski ieņem kreditora vietu, īstenojot daļu no starp kreditoru un parādnieku noslēgtā darījuma sastāvdaļām, tas ir, kreditora vārdā izlietojot prasījuma tiesības par piegādāto preci vai pakalpojumu. Tādējādi pieteicējas iepriekš minētās darbības faktiski ir uzskatāmas par starp kreditoru un parādnieku noslēgtā darījuma „pagarinājumu”, kas atbilst, gan Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 1.panta pirmās daļas 1.punktā noteiktajam, ka komercprakses īstenošājs ir jebkura fiziskā vai juridiskā persona, kas savas saimnieciskās

vai profesionālās darbības ietvaros īsteno komercpraksi, kā arī jebkura cita fiziskā vai juridiskā persona, kas rīkojas komercprakses īstenoāja vārdā vai uzdevumā, gan minētā panta 2.punktā noteiktajam, ka komercprakse ir darbība (uzvedība, apgalvojums, komerciāla saziņa, tirgvedība) vai bezdarbība (noklusējums), kas tieši saistīta ar tirdzniecības veicināšanu, preces (ķermeniskas vai bezķermeniskas lietas) pārdošanu vai pakalpojuma sniegšanu patērētājam.

Turklāt darījuma „pagarinājumam” pašam par sevi ir komercprakses raksturs, kura mērķis ir gūt fiskālu labumu, kura devējs parādu atgūšanas pakalpojuma sniedzējam atbilstoši Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 6.panta pirmajai daļai ir tieši parādnieks (*Parādniekam ir pienākums atlīdzināt parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējam radušos parāda atgūšanas izdevumus, ja to atlīdzināšana tiek pieprasīta un nepastāv strīds par parāda esamību*).

Līdz ar to nav pamatojis pieteicējas pieteikumā norādītais, ka centram, vērtējot pieteicējas īstenoto ārpustiesas parādu atgūšanas komercpraksi attiecībā uz parādniekiem bija jāvērtē kreditoru atbildība.

[8] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka centrs pamatoti atzinis pieteicēju par komercprakses īstenoāju Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma izpratnē.

[9] Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 4.panta pirmā daļa noteic, ka negodīga komercprakse ir aizliegta.

Savukārt panta otrā daļa noteic, ka komercprakse ir negodīga, ja iestājies vismaz viens no šādiem nosacījumiem: 1) tā neatbilst profesionālajai rūpībai un būtiski negatīvi ietekmē vai var būtiski negatīvi ietekmēt tāda vidusmēra patērētāja vai tādas patērētāju grupas vidusmēra pārstāvja ekonomisko rīcību attiecībā uz precī vai pakalpojumu, kam šī komercprakse adresēta, vai ko tā skar; 2) tā ir maldinoša; 3) tā ir agresīva.

Lēmumā centrs konstatējis, ka pieteicēja īsteno maldinošu, agresīvu un profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi komunikācijā ar patērētājiem ar nolūku būtiski ietekmēt vidusmēra patērētāja izvēles vai rīcības brīvību, kā rezultātā patērētājs pieņem vai var pieņemt lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis un šāda rīcība rada negatīvu iespaidu par visu parādu ārpustiesas atgūšanas pakalpojumu sniedzēju nozari un tās tēlu sabiedrībā. Līdz ar to pieteicēja pārkāpusi Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 4.panta pirmajā daļā noteikto aizliegumu.

Tādējādi lietā ir strīds par to, vai centrs pamatoti pieteicējas darbībās konstatējis negodīgu komercpraksi un secīgi, vai pamatoti uzlicis pieteicējai tiesisko pienākumu izbeigt konstatēto negodīgu komercpraksi un nepieļaut tās turpmāku īstenošanu.

Kā norādījis Senāts, komercprakses īstenošanā var objektīvi pastāvēt vairāki elementi, kas atkarīgi no komercprakses īpatnībām, raksturīgiem apstākļiem u.tml., tāpēc tas, vai komercprakse ir negodīga, izvērtējams katrā konkrētā gadījumā esošu elementu kontekstā (*Senāta 2014.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr. SKA-170/2014 (A420807710) 9.punkts, 2020.gada 7.septembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-1092/2020 (ECLI:LV:AT:2020:0907.A420307418.10.L) 4.punkts*). Citiem vārdiem, ikviena strīda par negodīgu komercpraksi gadījumā šā jēdziena saturs ir piepildāms ar konkrēto situāciju

raksturojošiem individuālajiem apstākļiem (sk. Senāta 2020.gada 27.novembra sprieduma lietā Nr. SKA-407/2020 (A420139417) 9.punktu).

Proti, to, vai komercdarbības īstenojums ir īstenojis negodīgu komercpraksi, nosaka konkrēto situāciju raksturojošie individuālie apstākļi, kas dažādās situācijās var būt atšķirīgi, lai nonāktu pie attiecīgā slēdziena.

Tādējādi lietā vērtējams, vai konkrētās lietas individuālie faktiskie apstākļi veido tādu apstākļu kopumu, kas atzīstams par maldinošu, agresīvu un profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi.

[10] Vērtējot pieteicējas komercpraksi, tiesa konstatē turpmāko.

Tiesa konstatē, ka lietas materiālos atrodas pierādījumi par pieteicējas saziņu ar parādniekiem (lietas 40. – 44., 48. – 50.lapa).

[10.1] Atbilstoši lietas materiālos esošajām pieteicējas parādniekam sūtītajām izziņām, tās ir sūtītas nakts stundās – plkst.00.15, un brīvdienā – 2020.gada 12.aprīlī, kas bija svētdiena.

Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma III nodaļa noteic parāda atgūšanā īstenojamo saskarsmi starp parāda pakalpojuma sniedzēju un parādnieku.

Atbilstošu minētā likuma 10.panta pirmās daļas 1.punktam saskarsmē ar parādnieku ir aizliegts izmantot agresīvas saskarsmes formas (tai skaitā izteikt draudus un veikt darbības, kas aizskar dzimuma, vecuma, rases vai etnisko piederību un drošību, reliģisko, politisko vai citu pārliecību, invaliditāti, sociālo izcelsmi un mantisko vai ģimenes stāvokli, kā arī seksuālo orientāciju).

Tāpat Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 10.panta otrā daļa noteic, ka saziņā ar parādnieku parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējam ir pienākums ievērot samērīgumu. Savukārt panta trešās daļas 1.un 2.punkts noteic, ka saziņa ir uzskatāma par nesamērīgu, ja tā notiek svētdienās vai likumā noteiktajās svētku dienās, kā arī laikā no plkst.21.00 līdz 8.00 vai bez parādnieka iepriekšējas piekrišanas laikā no plkst.21.00 līdz 23.00;

Tāpat saskarsmē ar parādnieku parāda pakalpojuma sniedzējam ir aizliegta agresīva saskarsme. Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 10.panta pirmās daļas 1.punkts min piemērus agresīvai saskarsmei, tomēr minētais uzskaitījums nav izsmeļošs. Tāpat likumdevējs noteic, ka saziņai ar parādnieku ir jābūt samērīgai un kādā gadījumā saziņa ir atzīstama par nesamērīgu.

Tiesa atzīst, ka minētās tiesību normas ir vērtējamas kopsakarā un neatrauti. Proti, tā kā no Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 10.panta pirmās daļas izriet, ka agresīvu saskarsmi var raksturot plašs faktisko darbību loks, tad arī nesamērīga saskarsme konkrētās situācijās var tikt atzīta par agresīvu.

Atbilstoši Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 12.panta pirmajai daļai komercpraksi uzskata par agresīvu, ja, ņemot vērā visas tās īpatnības un visus apstākļus — neatlaidīgas darbības, piespiešanu, tostarp fiziska spēka vai nesamērīgas ietekmes izmantošanu, tā būtiski ietekmē vai var būtiski ietekmēt vidusmēra patērētāja izvēles vai rīcības brīvību attiecībā uz precī vai pakalpojumu un rezultātā patērētājs pieņem vai var

pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis. Atbilstoši minētā panta otrajai daļai par nesamērīgu ietekmi uzskata varas pozīcijas izmantošanu pret patērētāju un patērētāja pakļaušanu spiedienam pat tādos gadījumos, kad fizisks spēks netiek lietots un netiek draudēts ar tā lietošanu, tomēr būtiski tiek ierobežota patērētāja iespēja pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu. Savukārt atbilstoši minētā panta trešās daļas 1.punktam, lai noteiktu, vai komercpraksē ir izmantotas neatlaidīgas darbības, piespiešana vai nesamērīga ietekme, ņem vērā notikuma laiku, vietu, raksturu vai ilgumu.

Tādējādi secināms, ka komercprakse, tai skaitā tās īstenošanā izmantotā saskarsme, ir agresīva, cita starpā arī gadījumos, kad komercprakses īstenojais veicis neatlaidīgas darbības, kas izpaužas to raksturā un laikā, kā arī īstenojais nesamērīgu ietekmi, kas izpaužusies kā pakļaušana spiedienam pat tad, ja fizisks spēks netiek lietots un netiek draudēts ar tā lietošanu.

Vērtējot konkrēto gadījumu kopsakarā ar iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka pieteicējas rīcība sūtot izziņas svētdienā nakts stundā plkst.00:15 ar tekstu „*Vienpusēji tiks lauzta vienošanās, ja ŠODIEN nesaņemšu informāciju, KAD tiks veikts kavētais maksājums. Juristi uzsāks tiesvedības procesu!*”, atbilst gan neatlaidīgas darbības pazīmēm, jo izpaužas kā agresīva saziņa ar parādnieku, gan nesamērīgai ietekmei, jo konstatējama pakļaušana spiedienam. Proti, ir konstatējams neatbilstošs laiks saziņas īstenošanai ar parādnieku kopsakarā ar ziņā ietvertā teksta raksturu, kurā ir saskatāma pakļaušana spiedienam („*Juristi uzsāks tiesvedības procesu*”, „*Pēc izpildraksta saņemšanas, lēmums tiks sūtīts uz darbavietu un bankām ienākumu bloķēšanai*”).

Šāda pieteicējas rīcība var ietekmēt ne tikai parādnieka iespēju pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu, bet arī izvēles vai rīcības brīvību, kura rezultātā parādnieks var pieņemt tādu lēmumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis. Tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicēja ir īstenojusi agresīvu komercpraksi (saziņu) attiecībā uz parādniekiem.

Tiesā norāda, ka konkrētajā gadījumā secinājums, ka pieteicēja ir īstenojusi agresīvu komercpraksi (saziņu), izriet no visu iepriekšminēto apstākļu mijiedarbības (laiks, veids, raksturs).

Vienlaicīgi tiesa norāda, ka iepriekš izdarītie secinājumi par agresīvu komercpraksi ir attiecināmi arī uz biežu atgādinājumu (e-pastos un izziņās) sūtīšanu parādniekam.

To, cik bieža saziņa ar parādnieku ir atzīstama par agresīvu, vērtējama katrā konkrētā gadījumā, ņemot vērā arī citus vienlaicīgi pastāvošos apstākļus.

Kā izriet no konkrētās lietas apstākļiem, pieteicēja parādniekiem viena un tā paša satura ziņu, ko centrs un tiesa šajā spriedumā atzinusi par neatbilstošu labai komercpraksei (agresīva, maldinoša un profesionālajai rūpībai neatbilstoša), sūtījis vairākkārtīgi pēc kārtas (*lietas 42. – 43.lapa*). Tādējādi, ja parādniekam nosūtītā ziņa pati par sevi ir atzīstama par agresīvas, maldinošas vai profesionālajai rūpībai neatbilstošas komercprakses izpausmi, tad secīgi šādu ziņu atkārtota nosūtīšana parādniekam arī ir atzīstama par agresīvu komercpraksi, neskatoties uz ziņu nosūtīšanas biežumu.

Tiesa norāda, ka arī šādas pieteicējas rīcības rezultātā var tikt ietekmēta parādnieka iespēja pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu, tai skaitā lēmumu kādu citādi tas nebūtu pieņēmis.

[10.2] Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 6.pants noteic, ka komercpraksi uzskata par profesionālajai rūpībai neatbilstošu, ja tā netiek veikta ar tāda līmeņa prasmi un rūpību, ko patērētājs var pamatoti sagaidīt un kas atbilst attiecīgajā saimnieciskās vai profesionālās darbības jomā vispāratzītai godīgai tirgus praksei un labas ticības principam.

Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 10.panta pirmās daļas 4.punkts noteic, ka saskarsmē ar parādnieku ir aizliegts sniegt nepatiesu vai maldinošu informāciju par parāda nemaksāšanas sekām.

Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 9.panta pirmās daļas 1.punkts noteic, ka komercpraksi uzskata par maldinošu, ja, ņemot vērā visus apstākļus, patērētājs tās ietekmē pieņem vai var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu viņš citādi nebūtu pieņēmis. Komercpraksi uzskata par maldinošu, ja tās ietvaros tiek sniegta nepatiesa informācija vai šī informācija jebkādā veidā, tostarp vispārējās pasniegšanas ziņā, maldina vai varētu maldināt vidusmēra patērētāju pat tad, ja faktiski ir pareiza.

Kā izriet no lietas materiāliem, pieteicēja parādniekiem ir sūtījusi īsziņas un e-pasta ziņojumus, kuros norādīts „*Sēde lietā [...] nolikta uz PIRMDIENU! Pēc izpildraksta saņemšanas, lēmums tiks sūtīts uz darbavietu un bankām ienākumu bloķēšanai*”, „*Darām Jums zināmu, ka sēde Jūsu parāda lietā Nr.[...] nolikta uz [...]*”.

Tiesa atzīst, ka šāda satura ziņas saņemšana personai, kurai nav attiecīgu zināšanu tiesvedības un tiesas pieņemto nolēmumu izpildes jautājumos, var radīt nepareizu priekšstatu par viņai nosūtītās ziņas patieso saturu un var maldināt, liekot domāt, ka attiecībā uz parādnieku jau pastāv aktīvs tiesvedības process tiesā, kā arī ir iespējama drīza vai tūlītēja piespiedu piedziņas darbību īstenošana no pieteicējas puses, tādējādi ietiecoties tiesu izpildītāju kompetencē. Turklāt apstāklim, ka pieteicēja parādniekiem nosūtītajās ziņās nav norādījusi vārdu kopumu „*tiesas sēde*”, bet gan tikai „*sēde*”, nav izšķirošas nozīmes, jo nosūtītais ziņas teksts kopumā ar vārdiem „*pēc izpildraksta saņemšanas*” var radīt maldīgu priekšstatu par aktīva tiesas procesa esību.

Vienlaicīgi norādāms, ka iepriekš minēta satura ziņas saņemšana rada parādniekam nepilnīgu priekšstatu par patieso situāciju jautājumā ar parādu. Tiesa norāda, ka parādniekam ir tiesības saņemt pēc iespējas skaidrāku un nepārprotamāku informāciju, kas skar viņu. Ja komercprakses īstenošājs sniedz nepilnīgu informāciju patērētājam un šādas rīcības rezultātā patērētājs tiek vai var tikt maldināts, tad šāda rīcība ir atzīstama arī par profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka pieteicēja īstenoja maldinošu un profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi.

[10.3] Kā jau tiesa iepriekš konstatēja, pieteicēja saziņā ar parādniekiem ir norādījusi „*Pēc izpildraksta saņemšanas, lēmums tiks sūtīts uz darbavietu un bankām ienākumu bloķēšanai*”.

Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 9.panta pirmā daļa noteic, ka saskarsmē ar trešajām personām kreditors un parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējs nav tiesīgs bez parādnieka piekrišanas izpaust informāciju par parādnieku.

Tādējādi secināms, ka pieteicējai nav tiesību bez parādnieka piekrišanas izpaust ziņas par parādnieku nedz tā darba devējam, nedz bankai.

Vērtējot minēto kopsakarā ar ziņu saturu secināms, ka pieteicēja ir sniegusi maldinošu informāciju, kuras mērķis pakļaut parādnieku spiedienam (*proti, pieteicēja sevi ir nolikusi varas pozīcijā pār patērētāju*) pieņemt tādu lēmumu, kādu tas, iespējams, nepieņemtu. Tādējādi arī šajās pieteicējas darbībās ir konstatējama agresīva komercprakse.

[11] No pieteikuma izriet, ka pieteicēja uzskata, ka centrs, pieņemot Lēmumu faktiski nav piepildījis jēdziena „*negodīga komercprakse*” saturu ar konkrēto situāciju raksturojošiem individuālajiem apstākļiem.

Tiesa minēto argumentu noraida kā nepamatotu, jo, kā redzams no Lēmuma kopumā, centrs ir konstatējis un vērtējis konkrētos faktiskos apstākļus, proti, to, ka parādniekiem nosūtītas konkrēta satura ziņas un kā tās vērtējamas no parādnieka kā patērētāja skatu punkta, tādējādi piepildot jēdzienu „*negodīga komercprakse*” ar saturu atbilstoši Negodīgas komercprakses aizlieguma likumā un Parādu ārpustiesas atgūšanas likumā noteiktajai jēgai.

Turklāt centrs konkrēto faktiskos apstākļus ir subsumējis Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma un Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma normām (skat.Lēmuma [3] punktu).

Savukārt attiecībā uz pieteicējas minēto, ka centrs nav veicis cēloņu un seku analīzi, norādāms, ka atbilstoši Negodīgas komercprakses aizlieguma likumam (6.un 7.pants, 9.panta pirmā daļa un 10.panta pirmā daļa), lai komercpraksi atzītu par negodīgu, nav nepieciešams konstatēt, ka kādam negatīvas sekas jau ir iestājušās, pietiek konstatēt, ka šādu seku iestāšanās ir iespējama.

Tiesa norāda, ka pieteicējas minētais, ka parādniekiem nosūtīto paziņojumu saturu nevar vērtēt atrauti no visu pārējo darbību kopuma, ir nepamatots. Iepriekšēja vai vēlāka komercprakses īstenotāja rīcība neatceļ izdarītu nepieļaujamu rīcību, kas pati par sevi atzīstama par negodīgu komercpraksi un kas neatkarīgi no citām komersanta darbībām ir vai ir varējusi ietekmēt parādnieka lēmumu kādu citādi tas nebūtu pieņēmis.

[12] Ņemot vērā iepriekš secināto, tiesa atzīst, ka centrs pamatoti konstatējis, ka pieteicēja ir īstenojusi negodīgu komercpraksi, jo pieteicējas īstenotā komercprakse varēja radīt kaitējumu patērētāju kolektīvajām interesēm.

[13] Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.pants paredz dažādus līdzekļus, ko uzraugošā iestāde var izmantot, konstatējot negodīgu komercpraksi, tostarp noteikt pienākumu nekavējoties izbeigt negodīgu komercpraksi (15.panta astotās daļas 2.punks),

aizliegt negodīgu komercpraksi, ja tā vēl nav uzsākta, bet ir paredzama (15.panta astotās daļas 3.punks) un uzlikt naudas sodu (15.panta astotās daļas 5.punks).

Tā kā centrs konstatēja, ka pieteicēja īsteno negodīgu komercpraksi konkrētā veidā, tas bija tiesīgs tai noteikt aizliegumu šādu praksi īstenojot turpmāk (*veicot parādsaistību ārpustiesas atgūšanas darbības, izmantot saziņā ar patērētājiem maldinošu, agresīvu un profesionālai rūpībai neatbilstošu komercpraksi, lai aicinātu vai veicinātu patērētājus veikt parāda atmaksu, tajā skaitā, nosūtīt patērētājiem e-pastus un īsziņas ar attiecīgo saturu, tādējādi radot iespaidu, ka parādu lietā ir pieņemts tiesas nolēmums, par kuru patērētājs nav bijis informēts un kurš attiecīgi ir nodots vai tiek plānots nodot piespiedu izpildei un pēc izpildraksta saņemšanas lēmums tiek sūtīts parādnieka darbvietai un kredītiestādei kontu bloķēšanai*), kā arī uzlikt soda naudu.

Centrs pieteicējai ir uzlicis soda naudu 10 000 euro apmērā, jo tā veikusi negodīgu komercpraksi, īstenojot maldinošu, agresīvu un profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi.

Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.²panta pirmā daļa noteic, ka uzraudzības iestāde ir tiesīga par negodīgu komercpraksi uzlikt komercprakses īstenošanai soda naudu līdz 10 procentiem no tā pēdējā finanšu gada neto apgrozījuma, bet ne vairāk kā 100 000 euro. Soda naudas apmērs ir nosakāms samērīgs ar izdarīto pārkāpumu, ņemot vērā komercprakses īstenošanas veiktos pasākumus pārkāpuma novēršanai un zaudējumu atlīdzināšanai.

Kā izriet no Lēmuma, tad soda naudas apmēra noteikšanā centrs ir ņēmis vērā pārkāpuma apjomu, raksturu, ilgumu, ietekmi uz patērētāju tiesiskajām interesēm, pieteicējas lomu pārkāpumā, pārkāpuma izdarīšanas apstākļus.

Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.²panta pirmā daļa noteic, ka soda naudas apmērs nosakāms līdz 10% no pēdējā finanšu gada neto apgrozījuma. Kā redzams no Lēmuma, tad pieteicējai soda nauda aprēķināta 1,07% apmērā no 2019.gada finanšu neto apgrozījuma (*lietas 28.lapas 2.puse*) un 10% apmērā no maksimāli iespējamās soda naudas.

Turklāt, kā izriet no lietas materiāliem, lai centrs nonāktu pie secinājuma par piemērojamā soda apmēru, tas ir aicinājis pieteicēju sniegt informāciju, kas skar patērētāju skaitu attiecībā, uz kuriem tika īstenojama konkrētā komercprakse, komercprakses īstenošanas ilgumu un rezultātus (*lietas 23. – 24.lapa*). Savukārt pieteicēja, atbildot uz minēto pieprasījumu, sniegusi centram informāciju (*lietas 26.lapa*), kur cita starpā norādījusi, ka laika periodā no 2019.gada 1.augusta līdz 2020.gada 26.jūnijam patērētājiem izsūtītu attiecīga satura 13 738 e-pastus un 11 149 īsziņas. Tādējādi secināms, ka pieteicējas īstenojama komercprakse ir skārusi lielu patērētāju skaitu gandrīz gada periodā.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka centrs pareizi Lēmumā ir secinājis, ka šāds soda apmērs ir samērīgs un atbilstošs pārkāpumam un tā ietekmei uz patērētāju kolektīvajām interesēm.

Attiecībā uz pieteicējas norādīto, ka, ņemot vērā apstākli, ka vairs netiekot turpināta centra konstatētā komercprakse, būtu apsverams jautājums par soda apmēra samazinājumu, tiesa norāda turpmāko.

Sodam ir ne tikai sodošs raksturs par izdarītu pārkāpumu, bet tas kalpo arī kā prevencijas metode, lai personas atturētu no atkārtotiem pārkāpumiem. Tomēr, lai šādu mērķi sasniegtu, soda apmēram ir jābūt tādā, kas attur nākotnē izdarīt pārkāpumus. Kā jau iepriekš

tika konstatēts, pieteicējai piemērotais soda apmērs ir samērīgs un, salīdzinot ar pieteicējas apgrozījumu 2019.gadā, sasniedz vien 1,07%. Tādēļ nav pamata atcelt Lēmumu daļā par pieteicējai piemēroti soda naudu.

[14] Ņemot vērā iepriekš secināto, tiesa atzīst Lēmumu par tiesisku, bet pieteicējas pieteikumu par nepamatotu un tādēļ noraidāmu.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš konstatēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu un 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

pilnībā noraidīt SIA „Julianus Inkasso Latvija” pieteikumu par Patērētāju tiesību aizsardzības centra 2021.gada 17.februāra lēmuma Nr.2-pk atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese

(paraksts)

A.Karnīte

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās rajona tiesas tiesnese

Rīgā 2021.gada 26.novembrī

A.Karnīte